

Malum olduğu üzere "hodbin", "hodendiş", "hodgam" kelimeleri; sadece kendini düşünen, kendine yanan manalarına geliyor. Üstad, temsili hikayede bu adamın, başkalarına yapılan zulümler karşısında olumsuz etkilendiğini ifade ediyor. Bu bir çelişki değil mi?

Bu sorunuza iki açıdan cevap verilebilir. **Birincisi** hodbin, hodendiş, hodkâm adam etrafındaki eşini dostunu, çoluğunu çocuğunu, sadece kendi benliği kendi saadeti adına sever, bizatihi sevmez. Yani eşi onun için bir haz alma noktasıdır, çocuğu fitratında bulunan çocuk sevme duygusunu doyuran bir objedir, arkadaşlar sosyal ihtiyaçlarını karşıladığı bir ayrıntıdır vesaire.

Kainat ve içindekiler, kendi benliği etrafında dönen menfaat peyklere zarar gelmesini istemez, çünkü onlarsız benliği tehlike içindedir. Benliği çevreleyen halkalar benliği tamamlayan unsurlardır; bu unsurların önem sırası ise, ben merkeze yakınlık uzaklık ile ölçülür. Mesela ben merkeze en yakın ailesidir, ailesine bir sıkıntı ya da zulüm gelse, ben merkez telaşa kapılır, acaba zarar merkeze de sıçrar mı diye.

Diğer bakış açısı: Tabiri yerinde ise, insanın fabrika ayarları vardır; bu ayarlar içinde diğerkâm olmak da vardır. Açlık, uyku, üşüme, yanma nasıl insanın doğal tepkileri ise, yapılan haksızlık ve zulümlere tepki göstermek ya da onlardan olumsuz anlamda etkilenmek de insani bir tepkidir.

İnsanın fitratında hayır tohumları da şer tohumları da beraber bulunur; insan kendi iradesi ile bu tohumlardan birisini yeşertir. Lakin diğer taraf bütünü ile yok olmaz, kuvve halinde kalmaya devam eder. Bencil birisi her ne kadar şer tohumlarını yeşertmiş olsa da onun fitratında halen hayrın kuvve halinde tohumları bulunur. Bu tohumlar haksızlık ve zulümlerden olumsuz etkilenir, bu da insanı huzurunu bozar. **Vicdanın sızlaması** bununla ilgili bir durumdur. Bir insan ne kadar egoist de olsa, fitratındaki hayır kuvveleri yapılan haksızlardan rahatsız olur...